

Hälso- och Sjukvårdens Ansvarsnämnd
Att.: Mathias Wallin

Sid 1 (3)

103 69 Stockholm

Beteckning HSAN 2010/2626:A2

Yttrande från Eilert Tordssons, 630408-3378, anhörigas HSAN-anmälan på **Nils Gustaf Lindgren**, Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö

Vi har tagit del av dr Lindgrens yttrande till er och vill kommentera följande:

Enligt dr Lindgrens uppgift till oss den 13/8 var anledningen till att han tog första samtalet med Eilert att han var nyinskriven patient. Han hade då haft ett samtal med personal som förklarat att "Eilert var den friskaste patienten på avdelningen". Och det enda befintliga skriftliga underlag var den bristfälliga anteckningen från den 25/4 och förmodar vi inskrivningen den 27/4.

Vad gäller anteckningen den 25/4 faller ansvaret mycket tungt på dr Lars Neumann, som tog emot Eilert, mamma och pappa vid detta akuta besök. Detta besök var föranlett av att Eilert haft en psykos och låst in sig på sitt kontor och vi hade ringt 112 och via dem kopplats till polis som kom. Eilert gick ur psykosen och vi åkte in till SSS. Som vi tidigare dokumenterat från mötet med Lars Neumann den 2/7 och den 2/9 hade Neumann fått information om bakgrunden till besöket av den sjuksköterska som tog emot mitt samtal när vi var på väg in. Men han ställer ingen fråga till Eilert om detta. Eilert bara talar om sin GAD-personlighet, ångest och oro. Jag ber då att som anhörig och representant för familjen få berätta hur det varit från senhösten 2009. Jag beskriver sedan allt om tvångstankar, vanföreställningar, dricka vatten, spring i trapporna o s v. **Men** dr Neumann gjorde inte någon som helst anteckning i journalen om detta eller att jag och Eilerts pappa överhuvudtaget fanns med vid besöket. När vi vid mötet den 2/9 frågar dr Neumann om anledningen till detta säger han: "Av den enkla anledningen att jag med hänsyn till Eilert ville hålla journalen så kort som möjligt". Vår kommentar till honom när han säger detta är att då kan ju inte nästa läkare som Eilert kanske skulle träffa få kunskap om Eilerts sjukdomstillstånd. **Och det är just vad som hände! Om dessa uppgifter funnits med när dr Lindgren sökte information inför det första samtalet med Eilert hade han förmodligen och förhoppningsvis agerat annorlunda.**

Vi anser det är viktigt påpeka att det **inte** var Eilert som tog initiativ till samtalet för att han ville skriva ut sig. Under samtalet med Eilert, som beskriver sin oro för intaget av Sobril, föreslår dr Lindgren att Eilert kan gå i öppenvård för detta. Naturligtvis blir Eilert lättad och medger detta. Han hade ju ingen sjukdomsinsikt och höll sig förmodligen samman med den allra yttersta ansträngningen för att inte avslöjas. Detta visar sig senare genom att han redan mot slutet av det första telefonsamtalet efter utskrivningen med mig, mamma, uppvisar hög stressnivå och paranoida tankar.

Det vi anhöriga inte kan acceptera eller förstå är

att den remiss och de till den bifogade journalerna inte scannades och medföljde Eilert till avdelningen, (**Här ligger också ansvaret tungt på dr Lars Neumann** som hade samtliga handlingar på sitt bord vid inskrivningssamtalet då jag mamma också var med. Det är sista gången någon ser de bifogade och för Eilert livsavgörande journalkopiorna från remissläkaren. Dr Neumann minns inte var han gjort av dem!)

att det första samtalet med en nyinskriven patient tas utan att den läkare som är ansvarig vet att det finns en remiss,

att remissen (och av ovanstående anledning inte de till denna bifogade journalerna från remitterande läkare vid Specialistläkargruppen), kommer denne läkare till del först efter att samtalet ägt rum och läkaren tillsammans med Eilert beslutat att han skall gå i öppenvård,

att när läkaren fått in remissen, där det står diagnos Hypomani, och tar in Eilert igen tydligt inte kan eller är informerad om hur Cambio Cosmic fungerar,

att han inte vet att det finns en knapp som heter "Annan vårdgivare" där han skulle trycka och få upp Eilerts journaler,

att han inte observerar att remissläkaren Eva Ekelund skrivit "OBS! Se bifogade journalkopior" och att dessa inte fanns,

att Eva Ekelund skrivit sitt privata mobilnummer och ville att de skulle ta kontakt, (Hon hade under hela torsdagsförmiddagen försökt komma fram till akutpsykiatri men inte kommit fram för att få tala med någon läkare. En sjuksköterska hade senare på eftermiddagen ringt Eva som förklarat att det var angeläget och att hon skrivit sitt privata mobilnummer där hon kunde nås, men någon läkare ringde aldrig. Dr Ekelund hade för oss anhöriga upplyst om att den frivilliga behandlingen skulle konverteras till LPT och vi förmodar att det var detta hon ville samtala med ansvarig läkare om.)

att dr Lindgren, med så lång erfarenhet som psykiater, inte använder sin kunskap att "avslöja" Eilerts svåra sjukdomstillstånd under samtalet,

att läkarens önskan att inte gå emot patientens integritet och sekretess verkligen skall prioriteras före remitterande läkares allvarliga frågeställning i remissen och tydliga indikation på att Eilert var allvarligt sjuk, (Dr Lindgren meddelade under vårt samtal den 13/8 att han skulle omvärdera denna sin inställning.)

att anhöriga inte kontaktades.

Vi har som dr Lindgren skriver träffats den 13/8 på vårt initiativ, precis som vi träffat flera av de övriga inblandade för att få svar på våra frågor för att försöka gå vidare i vår sorgprocess. Vi hänvisar till den dokumentation vi redan sänt in angående detta möte men vill tillfoga följande.

Vid detta möte kändes det välgörande att träffa en psykiater som också var en människa med allt vad det innebär. Han var märkbart förtvivlad och erkände sina katastrofala misstag. Att ha drabbats av dessa misstag som begåtts av en verksamhet som vuxenpsykiatri i Växjö och av legitimerade tjänsteutövare som vi litade på är fruktansvärt.

En son, en bror, en make och en pappa är för alltid borta.

Dr Lindgren erkänner förbehållslöst att han som läkare gjort ödesdigra misstag, som naturligtvis måste beivras och visar dessutom att han är starkt påverkad av detta sitt misstag. Vi anhöriga uppskattar detta eftersom alla vi människor gör misstag någon gång i livet.

Det kändes viktigt för **alla** oss anhöriga att kunna förlåta dr Lindgren, då vår tunga sorg inte blir lättare av att han också ska bära på denna. Detta har vi som dr Lindgren nämner meddelat honom per telefon.

Sorgen och saknaden är vår, men vi hoppas att smärtan ska bli mindre med tiden.

Uppläst för och godkänt av Sara Tordsson.

Ann-Marie Karlsson, mamma

Sara Tordsson, hustru
gm Ann-Marie Karlsson